

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a noua)

6 martie 2014*

„Trimitere preliminară — Politica socială — Transfer de întreprinderi — Menținerea drepturilor lucrătorilor — Directiva 2001/23/CE — Transfer al raporturilor de muncă în caz de cesiune convențională a unei părți a unei unități care nu poate fi identificată drept o entitate economică autonomă preexistentă”

În cauza C-458/12,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Tribunale di Trento (Italia), prin decizia din 20 septembrie 2012, primită de Curte la 11 octombrie 2012, în procedura

Lorenzo Amatori și alții

împotriva

Telecom Italia SpA,

Telecom Italia Information Technology Srl, fostă Shared Service Center Srl,

CURTEA (Camera a noua),

compusă din domnul M. Safjan, președinte de cameră, domnul J. Malenovský (raportor) și doamna A. Prechal, judecători,

avocat general: domnul N. Wahl,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru domnul Amatori și alții, de R. Bolognesi, avocat;
- pentru Telecom Italia SpA și Telecom Italia Information Technology Srl, fostă Shared Service Center Srl, de A. Maresca, de R. Romei și de F. R. Boccia, avocați;
- pentru guvernul italian, de G. Palmieri, în calitate de agent, asistată de L. D’Ascia, avvocato dello Stato;
- pentru Comisia Europeană, de C. Cattabriga și de J. Enegren, în calitate de agenți,

* Limba de procedură: italiana.

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,
pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 1 alineatul (1) literele (a) și (b) din Directiva 2001/23/CE a Consiliului din 12 martie 2001 privind apropierea legislației statelor membre referitoare la menținerea drepturilor lucrătorilor în cazul transferului de întreprinderi, unități sau părți de întreprinderi sau unități (JO L 82, p. 16, Ediție specială, 05/vol. 6, p. 20).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între domnul Lorenzo Amatori, precum și alți 74 de reclamânți, pe de o parte, și Telecom Italia SpA (denumită în continuare „Telecom Italia”) și Telecom Italia Information Technology Srl, fostă Shared Service Center Srl (denumită în continuare „TIIT”), pe de altă parte, cu privire la calificarea ca „transfer al unei părți de întreprindere” a aportului Telecom Italia la TIIT constând într-o structură informatică cu denumirea „IT Operations” (denumită în continuare „structura IT Operations”).

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

- 3 Directiva 2001/23 a abrogat și a înlocuit Directiva 77/187/CEE a Consiliului din 14 februarie 1977 privind apropierea legislației statelor membre referitoare la menținerea drepturilor lucrătorilor în cazul transferului de întreprinderi, unități sau părți de întreprinderi sau unități (JO L 61, p. 26), astfel cum a fost modificată prin Directiva 98/50/CE a Consiliului din 29 iunie 1998 (JO L 201, p. 88).
- 4 Considerentul (3) al Directivei 2001/23 are următorul cuprins:
„Sunt necesare dispoziții pentru protecția lucrătorilor în cazul schimbării angajatorului, în special pentru a asigura că drepturile acestora sunt menținute.”
- 5 Articolul 1 alineatul (1) literele (a) și (b) din această directivă prevede:
„(a) Prezenta directivă se aplică în cazul oricărui transfer al unei întreprinderi, unități sau al unei părți de întreprindere sau de unitate către un alt angajator, ca rezultat al unei cesiuni convenționale sau al unei fuziuni.
(b) Sub rezerva literei (a) și a următoarelor dispoziții ale prezentului articol, se consideră transfer în sensul prezentei directive cel al unei unități care își menține identitatea, înțelesă ca ansamblu organizat de mijloace, care are obiectivul de a desfășura o activitate economică, indiferent dacă acea activitate este centrală sau auxiliară.”
- 6 Articolul 3 alineatul (1) primul paragraf din directiva menționată prevede:
„Drepturile și obligațiile cedentului care decurg dintr-un contract de muncă sau un raport de muncă existent la data transferului, în cazul unui astfel de transfer, sunt transferate cesionarului.”

- 7 Articolul 6 alineatul (1) primul și al patrulea paragraf din aceeași directivă are următorul cuprins:

„Dacă întreprinderea, unitatea sau partea de întreprindere sau de unitate își păstrează autonomia, statutul și funcția reprezentanților sau a reprezentării lucrătorilor afectați de transfer se mențin, în conformitate cu aceleași modalități și în aceleași condiții care existau înainte de data transferului în temeiul unei dispoziții legale, de reglementare și administrative sau al unui acord, dacă sunt întrunite condițiile necesare pentru constituirea reprezentării salariaților.

[...]

Dacă întreprinderea, unitatea sau partea de întreprindere sau de unitate nu își păstrează autonomia, statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că salariații transferați, care aveau reprezentanți și înaintea transferului, continuă să fie reprezentați adecvat în timpul perioadei necesare pentru constituirea din nou a reprezentării salariaților sau noua desemnare în funcție a reprezentanților salariaților, în conformitate cu legislația sau practica națională.”

- 8 Potrivit articolului 8 din Directiva 2001/23:

„Prezenta directivă nu aduce atingere dreptului statelor membre de a aplica sau de a adopta acte cu putere de lege și acte administrative mai favorabile pentru salariați sau de a promova ori de a permite convenții colective sau acorduri încheiate între partenerii sociali mai favorabile salariaților.”

Dreptul italian

- 9 Articolul 2112 alineatele 1 și 5 din Codul civil, în redactarea rezultată din articolul 32 din Decretul legislativ nr. 276/2003 privind aplicarea autorizațiilor în materie de ocupare a forței de muncă și de piață a muncii prevăzute de Legea nr. 30 din 14 februarie 2003 (decreto legislativo n.276 – Attuazione delle deleghe in materia di occupazione e mercato del lavoro, di cui alla legge 14 febbraio 2003, n. 30) din 10 septembrie 2003 (supliment ordinar nr. 159 la GURI nr. 235 din 9 octombrie 2003, denumit în continuare „Codul civil”), în vigoare la data situației de fapt din litigiul principal, prevede următoarele:

„1. În cazul transferului unei întreprinderi, raportul de muncă continuă cu cesionarul [...]

[...]

5. În scopul și în vederea aplicării prezentului articol, prin transfer de întreprindere se înțelege orice operațiune care, în urma unei cesiuni convenționale sau a unei fuziuni, determină modificarea [controlului] unei activități economice organizate, cu sau fără scop lucrativ, preexistentă în raport cu transferul și care își menține identitatea în cadrul transferului, indiferent de tipologia acordului sau de măsura pe baza căreia se realizează transferul, inclusiv uzufructul sau închirierea unei întreprinderi. Dispozițiile prezentului articol se aplică și transferului unei părți a întreprinderii, înțelesă drept structură autonomă din punct de vedere funcțional a unei activități economice organizate, identificată ca atare de cedent și de cesionar la momentul transferului său.”

- 10 Reiese, în plus, din decizia de trimitere că ultima teză a articolului 2112 alineatul 5 prevedea, în redactarea sa anterioară decretului legislativ menționat:

„Dispozițiile prezentului articol se aplică și transferului unei părți a întreprinderii, înțelesă drept structură autonomă din punct de vedere funcțional a unei activități economice organizate în sensul prezentului alineat, preexistentă ca atare în raport cu transferul și care își menține identitatea în cadrul transferului.”

- 11 Pe de altă parte, în decizia de trimitere se precizează că, în lipsa „transferului întreprinderii sau al unei părți a întreprinderii” în sensul articolului 2112 alineatul 5 din Codul civil, cesiunea contractelor de muncă de către angajator intră sub incidența articolului 1406 din același cod. Acest articol prevede că o astfel de cesiune necesită consimțământul lucrătorului.

Litigiul principal și întrebările preliminare

- 12 În luna februarie 2010, Telecom Italia a procedat la o reorganizare internă.
- 13 Anterior acestei reorganizări, organizația Telecom Italia cuprindea o divizie denumită „Technology and Operations” formată dintr-o serie de departamente printre care figura structura „Information Technology”. Aceasta constituia o entitate unică ce grupa activitățile operaționale informatice de inovare, de proiectare, de execuție, de exploatare a aplicațiilor și de exploatare a infrastructurilor. Cu prilejul reorganizării menționate, Telecom Italia a împărțit această structură în 10 alte structuri, printre care se numără cele denumite „IT Operations”, „IT Governance” și „Inginerie”. Structura „Inginerie” a regrupat funcțiile de inovare și de proiectare.
- 14 Trei substructuri, printre care serviciul „Software and test factory” dedicat funcțiilor de execuție, au fost incluse în structura IT Operations.
- 15 După crearea structurii IT Operations, lucrătorii afectați structurii „Inginerie” și serviciului „Software and test factory” nu au încetat niciun moment să colaboreze între ei.
- 16 În plus, ulterior creării și transferului structurii IT Operations, serviciul „Software and test factory” a fost destinatarii unor instrucțiuni specifice emise de Telecom Italia.
- 17 La data de 28 aprilie a aceluiași an, Telecom Italia a transferat această structură către filiala sa TIIT sub forma unui aport în natură la capitalul acesteia din urmă. Reclamanții din litigiul principal, afectați structurii menționate, și-au continuat, fără a-și fi exprimat consimțământul, raportul de muncă cu cesionarul, conform articolului 2112 alineatul 1 din Codul civil.
- 18 Apreciind că aportul menționat nu putea fi calificat drept transfer al unei părți a întreprinderii în sensul articolului 2112 alineatul 5 din Codul civil, reclamanții din litigiul principal au sesizat Tribunale di Trento (Tribunalul din Trento), în calitate de instanță specializată în litigii de muncă, pentru a se constata că respectivul aport le era inopozabil și că, în consecință, continua raportul lor de muncă cu Telecom Italia.
- 19 Reclamanții din litigiul principal au arătat în susținerea acțiunii lor că, anterior aportului structurii IT Operations la capitalul TIIT, aceasta nu constituia o subdiviziune autonomă din punct de vedere funcțional în cadrul organizației Telecom Italia. În plus, structura respectivă nu ar fi fost preexistentă transferului. Pe de altă parte, autoritatea exercitată preponderent de către cedent asupra cesionarului ar fi și ea de natură să se opună unei calificări a acestui aport ca transfer de întreprindere.
- 20 Pe de altă parte, în urma aportului structurii IT Operations, TIIT a continuat să își desfășoare cea mai mare parte a activității pentru Telecom Italia.
- 21 În aceste condiții, Tribunale di Trento a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:
- „1) Reglementarea Uniunii Europene în materie de «transfer al unei părți de întreprindere», în special articolul 1 alineatul (1) literele (a) și (b) [din Directiva 2001/23] coroborat cu articolul 3 alineatul (1) din [această] directivă, se opune unei dispoziții interne, precum cea de la articolul 2112 alineatul 5 din Codul civil, care permite cesionarului să se substituie cedentului în

raporturile de muncă ale acestuia fără a fi necesar consimțământul lucrătorilor cedați, chiar și în ipoteza în care partea de întreprindere care face obiectul transferului nu constituie o entitate economică autonomă din punct de vedere funcțional preexistentă deja în raport cu transferul, care să poată fi identificată ca atare de cedent și de cesionar la momentul transferului acesteia?

- 2) Legislația Uniunii Europene în materie de «transfer al unei părți de întreprindere», în special articolul 1 alineatul (1) literele (a) și (b) [din Directiva 2001/23] coroborat cu articolul 3 alineatul (1) din [această] directivă, se opune unei dispoziții interne, precum cea de la articolul 2112 alineatul 5 din Codul civil, care permite cesionarului să se substituie cedentului în raporturile de muncă ale acestuia fără a fi necesar consimțământul lucrătorilor cedați, chiar și în ipoteza în care întreprinderea cedentă exercită după transfer o putere de control semnificativă în raport cu cesionarul, care se manifestă printr-o legătură strânsă comitent-prepus și printr-o împărțire a riscului comercial?”

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la prima întrebare

- 22 Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă articolul 1 alineatul (1) literele (a) și (b) din Directiva 2001/23 trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale, precum cea în discuție în litigiul principal, care, în cazul transferului unei părți de întreprindere, permite cesionarului să se substituie cedentului în raporturile de muncă în ipoteza în care această parte de întreprindere nu constituie o entitate economică autonomă din punct de vedere funcțional preexistentă transferului său.

Cu privire la admisibilitate

- 23 Telecom Italia și TIIT consideră că prima întrebare este inadmisibilă întrucât pornește de la premisa nefondată potrivit căreia structura care face obiectul transferului ar trebui să constituie o entitate preexistentă cesiunii. Astfel, noțiunea „preexistentă” ar fi străină atât noului mod de redactare a articolului 2112 din Codul civil și Directivei 2001/23, cât și jurisprudenței Curții.
- 24 În această privință, trebuie arătat că această obiecție, în măsura în care se referă la articolul 2112 din Codul civil, nu ridică problema admisibilității primei întrebări, ci pe aceea a competenței Curții.
- 25 Or, dacă, în temeiul articolului 267 primul paragraf TFUE, Curtea este competentă să se pronunțe, cu titlu preliminar, cu privire la interpretarea tratatelor și la validitatea și interpretarea actelor adoptate de instituțiile, organele, oficiile sau agențiile Uniunii, interpretarea dreptului național nu intră în competența sa.
- 26 Totuși, contrar celor pretinse de Telecom Italia și de TIIT, instanța de trimitere nu solicită Curții o interpretare a dreptului său național, pe care a realizat-o ea însăși.
- 27 Pe de altă parte, problema dacă noțiunea „preexistentă” este străină Directivei 2001/23 nu excedează competenței Curții, din moment ce nu are legătură cu admisibilitatea primei întrebări, ci ține de fondul acesteia (a se vedea prin analogie Hotărârea din 27 iunie 2013, VG Wort și alții, C-457/11-C-460/11, punctul 46).
- 28 Astfel, din ansamblul considerațiilor care precedă, rezultă că prima întrebare adresată de Tribunalele di Trento este admisibilă.

Cu privire la fond

- 29 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că Directiva 2001/23 este aplicabilă în toate situațiile în care, în cadrul unor raporturi contractuale, se schimbă persoana fizică sau juridică responsabilă pentru exploatarea întreprinderii, care contractează obligațiile angajatorului în privința angajaților întreprinderii (a se vedea Hotărârea din 20 ianuarie 2011, CLECE, C-463/09, Rep., p. I-95, punctul 30 și jurisprudența citată).
- 30 Potrivit unei jurisprudențe constante, pentru a stabili dacă există „transfer” al întreprinderii în sensul articolului 1 alineatul (1) din Directiva 2001/23, criteriul decisiv este aspectul dacă entitatea în discuție își menține identitatea după ce a fost preluată de noul angajator (a se vedea în acest sens în special Hotărârea din 6 septembrie 2011, Scattolon, C-108/10, Rep., p. I-7491, punctul 60 și jurisprudența citată).
- 31 Acest transfer trebuie să privească o entitate economică organizată în mod stabil, a cărei activitate nu se limitează la executarea unei lucrări determinate. Constituie o astfel de entitate orice ansamblu organizat de persoane și de elemente care permite exercitarea unei activități economice care urmărește un obiectiv propriu și care este suficient de structurată și de autonomă (a se vedea Hotărârea din 10 decembrie 1998, Hernández Vidal și alții, C-127/96, C-229/96 și C-74/97, Rec., p. I-8179, punctele 26 și 27, Hotărârea din 13 septembrie 2007, Jouini și alții, C-458/05, Rep., p. I-7301, punctul 31, precum și Hotărârea Scattolon, citată anterior, punctul 42).
- 32 În consecință, în scopul aplicării directivei menționate, entitatea economică în cauză trebuie, printre altele, să se bucure anterior transferului de o autonomie funcțională suficientă, noțiunea de autonomie referindu-se la competențele acordate responsabililor grupului de lucrători în cauză de a organiza, într-un mod relativ liber și independent, munca în cadrul grupului menționat și în special competențele de a da instrucțiuni, de a împărți sarcini lucrătorilor subordonați care aparțin acestui grup, aceasta fără intervenția directă din partea altor structuri de organizare ale angajatorului (Hotărârea Scattolon, citată anterior, punctul 51 și jurisprudența citată).
- 33 Această concluzie este confirmată prin articolul 6 alineatul (1) primul și al patrulea paragraf din Directiva 2001/23, referitor la reprezentarea lucrătorilor, potrivit căruia această directivă are vocația de a fi aplicată oricărui transfer care îndeplinește condițiile enunțate la articolul 1 alineatul (1), indiferent dacă entitatea economică transferată își păstrează sau nu își păstrează autonomia în structura cesionarului (a se vedea în acest sens Hotărârea din 12 februarie 2009, Klarenberg, C-466/07, Rep., p. I-803, punctul 50).
- 34 Astfel, utilizarea termenului „păstrează” în cuprinsul articolului 6 alineatul (1) primul și al patrulea paragraf implică faptul că autonomia entității cedate trebuie, în orice caz, să preexiste transferului.
- 35 Astfel, dacă s-ar dovedi în cauza principală că entitatea transferată în discuție nu dispunea, anterior transferului, de o autonomie funcțională suficientă, aspect a cărui verificare revine instanței de trimitere, acest transfer nu ar intra în domeniul de aplicare al Directivei 2001/23. În astfel de împrejurări, nu ar exista obligația, rezultată din această directivă, de a menține drepturile lucrătorilor transferați.
- 36 În aceste condiții, directiva menționată nu trebuie înțeleasă în sensul că interzice unui stat membru să prevadă o astfel de menținere a drepturilor lucrătorilor în situația evocată la punctul anterior din prezenta hotărâre.
- 37 Într-adevăr, considerentul (3) al aceleiași directive prevede că sunt necesare dispoziții pentru protecția lucrătorilor în cazul schimbării angajatorului, în special pentru a asigura că drepturile acestora sunt menținute.

- 38 Astfel, considerentul menționat evidențiază riscul pe care îl reprezintă pentru menținerea drepturilor lucrătorilor situația schimbării angajatorului și necesitatea de a proteja lucrătorii de acest risc prin adoptarea unor dispoziții adecvate.
- 39 În consecință, simpla lipsă a autonomiei funcționale a entității transferate nu poate împiedica, prin ea însăși, ca un stat membru să garanteze în dreptul său intern menținerea drepturilor lucrătorilor după schimbarea angajatorului.
- 40 Concluzia este confirmată prin articolul 8 din Directiva 2001/23, care prevede că aceasta nu aduce atingere dreptului statelor membre de a aplica sau de a adopta acte cu putere de lege și acte administrative mai favorabile pentru salariați.
- 41 Astfel, directiva menționată urmărește numai o armonizare parțială a materiei în cauză și nu pretinde instaurarea unui nivel de protecție uniform pentru toată Uniunea în funcție de criterii comune, ci asigurarea că lucrătorul interesat este protejat în raporturile sale cu cesionarul în același mod în care era protejat în raporturile sale cu cedentul, în temeiul normelor juridice ale statului membru în cauză (a se vedea în acest sens Hotărârea din 12 noiembrie 1992, *Watson Rask și Christensen*, C-209/91, Rec., p. I-5755, punctul 27, precum și Hotărârea din 6 noiembrie 2003, *Martin și alții* C-4/01, Rec., p. I-12859, punctul 41).
- 42 Având în vedere toate considerațiile care precedă, trebuie să se răspundă la prima întrebare adresată că articolul 1 alineatul (1) literele (a) și (b) din Directiva 2001/23 trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei reglementări naționale, precum cea în discuție în litigiul principal, care, în cazul transferului unei părți de întreprindere, permite cesionarului să se substituie cedentului în raporturile de muncă în ipoteza în care această parte de întreprindere nu constituie o entitate economică autonomă din punct de vedere funcțional preexistentă transferului său.

Cu privire la a doua întrebare

- 43 Prin intermediul celei de a doua întrebări, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă articolul 1 alineatul (1) literele (a) și (b) din Directiva 2001/23 trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale, precum cea în discuție în litigiul principal, care permite cesionarului să se substituie cedentului în raporturile de muncă în ipoteza în care acest cedent exercită după transferul părții de întreprindere în cauză o putere de control semnificativă în raport cu cesionarul.

Cu privire la admisibilitate

- 44 Telecom Italia și TIIT consideră că cea de a doua întrebare este inadmisibilă, având în vedere că implică o apreciere a faptelor.
- 45 În această privință, trebuie arătat că întrebarea adresată de instanța de trimitere, care vizează problema dacă Directiva 2001/23 este aplicabilă în ipoteza în care, ulterior transferului unei părți de întreprindere, cedentul exercită asupra cesionarului o putere de control semnificativă, privește interpretarea acestei directive și, prin urmare, a dreptului Uniunii.
- 46 Din moment ce, în temeiul articolului 267 primul paragraf TFUE, Curtea este competentă să se pronunțe, cu titlu preliminar, cu privire la interpretarea dreptului Uniunii, cea de a doua întrebare adresată de Tribunale di Trento este admisibilă.

Cu privire la fond

- 47 Mai întâi, nu rezultă din nicio dispoziție a Directivei 2001/23 că legiuitorul Uniunii ar fi prevăzut că independența cesionarului în raport cu cedentul condiționează aplicarea acestei directive.
- 48 Apoi, trebuie amintit că Curtea a considerat anterior că Directiva 77/187, astfel cum a fost modificată prin Directiva 98/50, abrogată și înlocuită, în esență, prin Directiva 2001/23, are vocația de a reglementa orice mutație juridică a persoanei angajatorului, dacă, pe de altă parte, sunt îndeplinite celelalte condiții pe care le prevede, și poate astfel să se aplice unui transfer între două filiale ale aceluiași grup care constituie persoane juridice distincte, angajate, fiecare, în raporturi de muncă specifice cu salariații lor. Împrejurarea că societățile în cauză au nu doar aceiași proprietari, ci și aceeași conducere și aceleași localuri și efectuează aceeași lucrare nu are relevanță în această privință (Hotărârea din 2 decembrie 1999, Allen și alții, C-234/98, Rec., p. I-8643, punctul 17).
- 49 Nimic nu justifică ideea că, pentru aplicarea directivei menționate, comportamentul unitar pe piață al societății-mamă și al filialelor acesteia primează în fața separării formale a acestor societăți, care au personalitate juridică distinctă. Astfel, o asemenea soluție, care ar conduce la excluderea transferurilor între societăți din cadrul aceluiași grup din domeniul de aplicare al directivei, ar contraveni cu siguranță obiectivului acesteia, care este acela de a asigura, în măsura în care este posibil, menținerea drepturilor lucrătorilor în cazul schimbării angajatorului, permițându-le să rămână în serviciul noului angajator în aceleași condiții ca cele convenite cu cedentul (Hotărârea Allen și alții, citată anterior, punctul 20).
- 50 În consecință, o situație precum cea din prezenta cauză principală, în care întreprinderea cedentă exercită o putere de control semnificativă în raport cu cesionarul, care se manifestă printr-o legătură strânsă comitent-prepus și printr-o împărțire a riscului comercial, nu poate împiedica, în sine, aplicarea Directivei 2001/23.
- 51 În sfârșit, o interpretare diferită ar permite să se eludeze cu ușurință obiectivul urmărit prin această directivă, care vizează, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, să asigure continuitatea raporturilor de muncă existente în cadrul unei entități economice independent de schimbarea proprietarului (Hotărârea Klarenberg, citată anterior, punctul 40 și jurisprudența citată).
- 52 Având în vedere toate considerațiile care precedă, trebuie să se răspundă la a doua întrebare adresată că articolul 1 alineatul (1) literele (a) și (b) din Directiva 2001/23 trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei reglementări naționale, precum cea în discuție în litigiul principal, care permite cesionarului să se substituie cedentului în raporturile de muncă în ipoteza în care acest cedent exercită după transferul părții de întreprindere în cauză o putere de control semnificativă în raport cu cesionarul.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 53 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a noua) declară:

- 1) Articolul 1 alineatul (1) literele (a) și (b) din Directiva 2001/23/CE a Consiliului din 12 martie 2001 privind apropierea legislației statelor membre referitoare la menținerea drepturilor lucrătorilor în cazul transferului de întreprinderi, unități sau părți de întreprinderi sau unități trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei reglementări**

naționale, precum cea în discuție în litigiul principal, care, în cazul transferului unei părți de întreprindere, permite cesionarului să se substituie cedentului în raporturile de muncă în ipoteza în care această parte de întreprindere nu constituie o entitate economică autonomă din punct de vedere funcțional preexistentă transferului său.

- 2) **Articolul 1 alineatul (1) literele (a) și (b) din Directiva 2001/23 trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei reglementări naționale, precum cea în discuție în litigiul principal, care permite cesionarului să se substituie cedentului în raporturile de muncă în ipoteza în care acest cedent exercită după transferul părții de întreprindere în cauză o putere de control semnificativă în raport cu cesionarul.**

Semnături